

N:o 76.

Af Herr A. P. Lind, med förslag till förändrad lydelse af 47 § i nu gällande konkurslag.

Icke sällan har klagomål försports deröfver, att, då en gäldenär afträder eller tvingas afträda sin egendom till borgenärers förnöjande, dermed alltid äro förenade så stora kostnader, att en del af dem äro af beskaffenhet, att de utan ringaste motsvarande nytta för konkursboets förvaltning och utredning endast vålla onödiga utgifter till skada för både gäldenären och borgenärerne. En bland dessa onödiga kostnader uppkommer till följd af bestämmelsen i 47 § af gällande konkurslag, som lyder: "Under anslagstiden låte gode männen fast egendom värdera, som i Utsöknings-balken sägs". Denna föreskrifna, så kallade laga värderings hela nytta ligger dock endast i hvad som ofvan sagts, att än ytterligare öka konkursomkostnaderna. Äfven oafsedt detta, kan man med skäl fråga, hvarför ofvannämnda stadgande skall stå kvar i lagen, då vi äro lyckliga nog att hafva en bevillningsstadga, som bjuder att "fast egendom skall till fulla värdet taxeras" och detta beskattningsvärde bedömes och bestämmes af ej mindre än tre särskilda samvetsnämnder — berednings-, taxerings- och pröfningskomitén. Jag är nog djerf att tro, att det värde, som af dessa åsättas fast egendom, i alla hänseenden bör kunna anses som en säker vägledning angående fastighetens värde för så väl förvaltare som borgenärer och gäldenären — ja äfven i viss mån för dem, som uppgifva sig såsom spekulanter till egendomen.

Det är äfven alldeles själfklart, att den i lagen föreskrifna värderingen af domaren och gode män, hvilka ofta äro bosatte långt från den afträdda egendomen, och hvilka sålunda om densamma ega föga eller ingen närmare kändedom, utan vanligen hemta sina uppgifter från gäldenären eller dess grannar, måste i många fall blifva vida mindre tillförlitlig än det åsatta taxeringsvärdet. Denna

värdering kan dessutom naturligtvis icke tvinga någon spekulant att bjuda den af domaren och gode män åsatta summan, lika litet som den kan påskynda egendomens försäljning, eller fränkänna borgenärerne sin goda rätt att sjelfve bestämma försäljningsvilkor och pröfva gjord anbudssummas antaglighet.

Då jag sålunda tror mig hafva visat, att denna värdering icke är af den ringaste nytta för, vare sig gäldenär eller borgenär, utan blott förorsakar dem en afkortning i tillgångarna, genom den ersättning som till domare och gode männen skall utgå, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, det 47 § i nu gällande konkurslag må erhålla endast följande lydelse:

Ej må fast egendom före inställelsedagen försäljas, utan så är, att den för in-tecknad gäld utmätt blifvit.

Stockholm den 27 Januari 1879.

A. P. Lind.
